

שנת הקהל

ישיבת עזרת

בתיבה וחתומה טובה לשנה טובה תכתב ותחתם

פרשת מִיתֶצֵא • גליון 196 • החשפ"ג

יוצא לאור על ידי בית המדרש "החיים והשלום" בני-יורק

המלחמה חשובה מהנצחון

"תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אליך בידך ושבת שבי. וראית בשביה אשת יפת תאר וחסות בה ולקחת לך לאשה".

מלשון הכתוב משתמע שכאשר תצא למלחמה יתן השם יתברך את אויבך בידך ואף תזכה לשבות ממנו שבי (כי אילו הפסוק היה מדבר על אפשרות ולא על הבטחה, היה לו לומר בלשון: והיה אם יתן השם את אויבך בידך, והיה ואם שבת שבי, והיה ואם ראית אשת יפת תאר - עשה כך וכן). וידועים דברי חז"ל שהובאו במפרשים, שפסוקים אלו מדברים גם על מלחמת היצר. כמו כן מסבירים בספרים את פרשת אשת יפת תאר שבהמשך לנצוצות קדשה ונשמות קדושות שנפלו ב'קלפה' (עין לרבינו "אור החיים" הקדוש ועוד), ומקשרים זאת לשבי שנזכה לשבות על ידי מלחמת היצר. ויש להבין, האם כל מלחמות היצר הכתרו בהצלחה ונתן השם את היצר בידנו וזכינו לשבות ממנו שבי? הרי כל חיינו רצופים במלחמת השדרות והתמודדות נגד היצר, ולב יודע מרת נפשו כמה פעמים הצלחנו [ועד כמה...] לגבר עליו, וכמה הוא הצליח עלינו...

ולהסביר את הענין נראה להקדים מדברי ספר "פלא יועץ" (ערוך כופה) במהות האדם ובמשימתו לכפות את יצרו, "כל יצירת האדם בארץ אינו אלא כדי שיהא כופה את יצרו ויהנה מיגיעו לעולם הבא, וזכה לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו, דמאן דאכיל דלאו דיליה בהיל לאסתכולי באפיה (ירושלמי ערלה פ"א ה"ג) [בתרגום חפשי: האוכל לחם שאינו שלו, בוש להסתפל בפני נותנו], ואלמלא יצר הרע לא היה לאדם שכר טוב, כי היה כמלאכי השרת ולא היה צורך בכיאתו לעולם, אך הקדוש ברוך הוא יצר את האדם לכבודו שכבוד שמים מתרבה, וכאשר האדם כופה את יצרו ועושה רצון קונו זהו נחת רוח גדול ליוצרו ולפום צערא אגרא. וכתב בספר החסידים שעל מצנה אחת שיצרו של אדם מתגרה בו ותוקפו להעבירו על דעת קונו והוא כופה את יצרו מקבל שכר נגד מאה מצוות שאין יצרו תוקפו, וזה טעם מאמר רבותנו זכרונם לברכה שאמרו (ברכות לד ע"ב; סנהדרין צט ע"א) במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, לפי שפינון שהם צדיקים דמעיקרא אין להם גרוי היצר הרע כל כך כמו בעלי תשובה שהרגלו בעברות וקשה להם

לפרש מהם כפרישת הצפון מן הכשר, הנה כי כן כאשר מתגברים על יצרם כאיש מלחמה וכופים את יצרם, עושים נחת רוח גדול ליוצרו ונגדל שכם, וזה פירושו פת הקודמין מאמר רבותינו זכרונם לברכה גדול הנהגה מיגיעו יותר מרא שמים, דרוצה לומר, גדול הנהגה מיגיעו - שיגיע הרבה לכבוש את יצרו, יותר ממי שהוא ירא שמים בטבע שהנהגה מיגיעו טוב לו יותר לעולם הבא. הנה כי כן ראוי לשמוח על היצר הרע שיש בנו כי על ידו אנו עושים נחת רוח ליוצרו ועל ידו אנו זוכים למתן שכרן של צדיקים רב טוב".

ועל פי דבריו הקדושים בגדל המעלה מכל מאבק לקיום רצון השם יתברך, שעושה נחת רוח לפניו יתברך, נבין שמלחמת היצר שונה ממלחמה אחרת שמטרתה היא השגת תוצאה בנצחון, ואלו במלחמת היצר המטרה הושגה בעצם המלחמה, כי השם חפץ במאבק שלנו וכל מאמץ קטן נחשב וחשוב לפניו יתברך כמעשה גדול ורב. ולא זו בלבד אלא שכל מאבק במלחמת היצר למניעת עברה או לקיום מצוה, מוציאה מהקלפות שבי רב.

הגדרת המשימה

וימוכא בספרים הקדושים שחסר הבנה זו בגדל יקרת כל מאמץ להשמר מפתויי היצר ומאידיך את ההפסד הנורא בכל פניעה אליו, גורמת לבני אדם להרפות ידיהם בעבודת השם.

ועליו לדעת שאין מדבר בפעולה זניחה אלא במלחמה על חיו ועל כל עתידו [ואגב, הערנו לעיל בתוך דברי ה"פלא יועץ" (בתרגום דברי הירושלמי), שלאכילת לחם חסד וצדקה, מתלנה תחושת בוש שהמקבל מתקשה להשיר מבט לנותן. ואולי אפשר ללמד מזה, שפינון שאדם עמל על מעשיו, וזכה להנהגה של פנים בפנים ולא בהנהגה של הסתר פנים], וכאשר יבין לגדל המשימה, יקל עליו ההתמודדות עם היצר, ונעתיק בזה מהמשך דברי ה"פלא יועץ" בבאור הענין, "והנה כתב בספר החסידים, שעל כל עברה שתבוא לידו ייצרו תוקפו, ושים אל לבו, שאם היו גוזרים עליו להמיר דתו, בנדאי שהיה מוסר נפשו למיתה על דבר כבוד שמו יתברך, והאם לכבש את יצרו הוא יותר קשה נמר ממות, ובכן יכבש את יצרו על דבר קונו. והנה עינינו הרואות, שכמעט כל ישראל בחזקת כשרים שמוסרים נפשם על קדוש השם, אבל אין גם

מחפז הקדוש
"זרע שמשון"
לרבי שמשון חיים נחמני זי"ע
כי תצא למלחמה וכו', אמרו ז"ל במלחמת רשות הכתוב מדבר, דבמלחמת ארץ ישראל כתיב בהו "לא תחיה כל נשמה" וכן פרש"י ז"ל, יש מקשים אם כל עצמה של יפת תאר לא התרה אלא בנגד יצר הרע למה לא התירה הכתוב מטעם זה אף במלחמת חובה, ותרצו לפי דרכם. וידידו נראה לומר שכשם שהתהר של יפת תאר בשאר מלחמות הוא בנגד יצר הרע כך האסור שלח בארץ ישראל הוא בנגד יצה"ר, אמנם האי פדאיתיה והאי פדאיתיה שהרי נודע שיהושע שלח ג' פרוזדגמאות וכו' הרוצה להשלים ישלים (עין תוספות גיטין מו ע"א משם הירושלמי), ופרשו המפרשים שקודם התחלת המלחמה לא היו בכלל לא תחיה כל נשמה, והיו מטעם שקבלו רחב הזונה ונסכה ליהושע אבל אותם שלא השלימו קדם שיתחיל יהושע המלחמה כתיב בהו לא תחיה כל נשמה והטעם ע"ז צ"ל שהקב"ה רצה להורות לישראל שאותה הארץ הטובה אינה יכול לסבל אנשים רעים וחמאים ואין להם תקנה אלא לשוב קדם שיגמור הדין עליהם לרעה שאח"כ לא תועיל להם תשובתם, ובדכתיב "ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה" וכו' וכן היה בישראל שלא שמעו לקול הנביאים ובאתה עליהם הרעה ולכן אפרה התורה עליהם היפת תאר במלחמת א"י להראות להם דבר זה שיהיה להם למופת נגד היצה"ר שלא יעבבם מלעשות תשובה קדם שיתתם גזר דינם שהרי גם הרשעים חושבים לעשות תשובה, אבל אמרים שיש להם זמן פדאמר' יודעים רשעים שדרכם למיתה אלא שיש להם חלב על כסליהם, וזו היא עצתו של היצה"ר, ועוד ז"ל דקשיא מעיקרא ליתא, שהרי כתב הרמב"ם בפ"ח מהלכות מלכים אין אשת יפת תאר מתרת אלא בשעת השביה עכ"ל, ושעת השביה הינו לאחר המלחמה דהינו לאחר הריגת האויבים וכו"א "והפית את כל זכורה לפי חרב" ואח"כ "רק הנשים והטף והבהמה תבזו לד" וכו' ובשלמא במלחמת שאר האמות יש שעת שביה אף בנשים לאחר הריגת הזכרים אמנם במלחמת ז' אמות אין שעת שביה כלל אלא במזון ולא בנשים שאדרבא מהיכים להרגן ומשום הכי לא שיה שם יפת תאר. ועוד במלחמת א"י היא חובה על כל ישראל להרוג בלן ואין בידו להחיותה שהרי האחרים יהרגוה, משא"כ בשאר מלחמות שהרשות ביד כל א' לקח שבי ומלקוח ולפטר בנייהם..

אחד שִׁכְבַשׁ את יָצְרוֹ לְגַמְרִי, וְיָהּ צַדִּיק בְּאָרֶץ
אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחְטָא כֻּלָּל. וְהַטַּעַם הוּא לְפִי
שֶׁלְמִסֵּר נַפְשׁוֹ לַמִּיתָה לֹא יֵשׁ כָּךְ גְּרוֹי הַיֵּצֵר, אִי
מִצַּד שֶׁעֶוֹן הַמֶּרֶת הִדָּת הוּא חַמּוּר מְאֹד בְּעֵינֵי כָל,
מֵה שְׂאֵין כֵּן שְׂאָר עֲבֻרוֹת, שֶׁהַיֵּצֵר הִרַע מִקִּטּוּן
אוֹתָם בְּעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁפָּרְשׁוּ עַל פְּסוּק
(בְּרֵאשִׁית ו, ה) וְכָל יָצָר מִחֲשֶׁבֶת לְבוֹ ר"ק רע, וְאִי
מִצַּד שֶׁחֹשֶׁב שֶׁהַמִּיתָה הִיא כְּמַעַט רַגֵּעַ, וְכִלְאוֹ
הַכִּי סוּף אָדָם לַמּוֹת, וּבְמִסְרָו נִפְשׁוֹ עַל קְדוּשׁ
הַשֵּׁם תְּכַף נְצוּל מִיָּצְרוֹ, וְהוּא מִזְמֵן לְחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבָּא, מֵה שְׂאֵין כֵּן לְכַבֵּשׁ אֶת יָצְרוֹ עַל שְׂאָר
עֲבֻרוֹת שֶׁקָּשָׂה עֲלָיו יוֹתֵר, לְפִי שֶׁיָּצְרוֹ תָּמִיד
יִרְדָּפוּ, וְהַשָּׁטָן עוֹמֵד עַל יָמֵינוֹ לְשִׁטְנוֹ.
אָבֵל לָפֶם קוֹשְׁטָא כִּבְרָ כְּתָבוּ בְּעֵלֵי הַמוּסָר
(חֻבּוֹת הַלְּכָבוֹת" שַׁעַר הַתְּשׁוּבָה כז) שְׂאֵין רֹאוּי

לְהַשְׂגִּיחַ עַל קִטְנוֹת הַעֲבָרָה, אֲלֵא עַל גְּדוּל הָאָדוֹן
שֶׁצָּנָה עָלָיו, וְכֵל הַעוֹבֵר מִצִּנּוֹת הַמֶּלֶךְ קִטְנָה אִו
גְּדוּלָה מוֹרֵד בְּמַלְכוּת יִקְרָא. וְכָתוּב עוֹד, שֶׁהַהוֹלֵךְ
אַחַר עֲצַת יָצְרוֹ, אֶפְלוּ עוֹבֵר עַבְרָה קְלָה, חָשׁוּב
כְּעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁכְּמוֹ שֶׁהַעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה
עוֹזֵב אֶת ה' וּמִקְבֵּל עָלָיו כּוֹכֵב אֶחָד אוּ מְזֵל
לְאָדוֹן וּלְפִטְרוֹן, כֵּן זֶה מִקְבֵּל אֶת יָצְרוֹ לְאָדוֹן
וּפִטְרוֹן שֶׁהִיא שׁוֹפֵטוֹ. וְכֵן יֵשׁ כְּמָה וְכְמָה צַדִּיקִין
לְהַגְדִּיל הַמְדוּרָה, שֶׁכָּל דְּהוּא דְּבַר פֶּשַׁע יְהֵא
חָשׁוּב כְּעֲבֻת הַעֲגָלָה. וְעוֹד, שֶׁפִּינֵין שֶׁיָּצְרוּ תוֹקֵפוֹ
לְעֵבֵר עַבְרָה, מִתְגַּרֵּה בּוֹ יוֹתֵר מִמָּה שֶׁמִּתְגַּרֵּה
לְשֵׁלֵא יִמְסֵר נַפְשׁוֹ לַמִּיתָה, הֵנָּה פִי כֵן, יְגַדֵּל שֶׁכָּר
הַכּוֹכֵב אֶת יָצְרוֹ יוֹתֵר מִהַמוּסָר נִפְשׁוֹ לַמִּיתָה, כִּי
לָפֶם צַעְרָא כִּף עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרוֹ וְכִף בָּא
בְּשִׁכְרוֹ. וְה' בְּרַחֲמָיו לֹא יַעֲזֹב אֶת חֲסִידָיו לְעוֹלָם

מְשִׁיחוֹת הַמַּגִּידִים שְׁלִיט"א
הַגִּישׁ מְשִׁחָה אֲלֵיהֶוּ ש. (ט"ו) 050.4125671
שַׁבַּת שְׁחָרִים וּמִבְּרֶךְ

חֲדָשׁ אֲלוּל הַקְּדוּשׁ

"יְהִי לָךְ לְבַדָּךְ וְאִין לְזָרִים אֲתָךְ (משלי ת, יז): לְבַדָּךְ וְאִין לְזָרִים אֲתָךְ
רְאִישֵׁי תְבוֹת אֲלוּל. הַכּוֹנֵה דְּהָאָדָם הַסָּר מִן הַדְּרָךְ כָּל הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלוֹת
וְהַמִּצְוֹת וְהַצְּדָקוֹת שֶׁעוֹשֶׂה בְּעוֹד שֶׁהוּא רָשָׁע הַכֵּל לוקָחַת אוֹתָם
הַסְטֵרָא אַחֲרָא. וְאִם יָחַזר בְּתִשׁוּבָה כְּרָאוּי הַכֵּל כַּאֲשֶׁר לִכֵּל יֵשׁוּב לוֹ
וְלֹא יָדָח מִמֶּנּוּ נְדָח. וְהֵנָּה חֲדָשׁ זֶה שֶׁל אֲלוּל מֵאַחַר שֶׁהוּא מְסַגֵּל
לְתִשׁוּבָה שֶׁהוּא עֵת רַחֲמִים וְעֵת רְצוֹן וְעֵת תְּשׁוּבָה, הַעוֹשֶׂה בּוֹ
תְּשׁוּבָה כְּרָאוּי מְבַטֵּחַ לוֹ שֶׁכָּל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁלוֹ שֶׁלְקָחוּ הַקְּלָפוֹת
הַכֵּל חוֹזֵר לוֹ בְּמוֹשָׁלָם. וְאִדְרָבָא אִם יֵשׁ בּוֹ כַּח וְזָכוֹת גְּדוּלָה מוֹצִיא
מִיַּד הַסְטֵרָא אַחֲרָא גַּם הַנִּיצוּצוֹת שְׂאֵינָם שְׁלוֹ. וְזֶה נְרָמֵז בְּתוֹרָה
בְּפְסוּק כִּי תִצֵּא לְמִלְחָמָה עַל אֵיבִיד וְנִתְּנוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בְּיָדְךָ וְשִׁבִיתָ
שָׁבוּ. הֵנָּה כִּי תִצֵּא לְמִלְחָמָה עַל אֵיבִיד וְנִתְּנוּ סוֹפֵי תְבוֹת גִּימְטְרִיא
אֲלוּל ה'. וְאוֹת ה' זֹאת הִיא ה' רִאשׁוֹנָה דְּשֵׁם הַו' מְשַׁמֶּשֶׁת בְּחֲדָשׁ
אֲלוּל כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב לְמַעְלָה. וְבָא הַמִּקְרָא לְהַשְׁמִיעֵנוּ דְּמַלְחַמַּת יָצָר
הַרְעַ בְּחֲדָשׁ אֲלוּל הִיא מַעְלָה מִכָּל שְׂאָר חֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה שֶׁהוּא עֵת מְכַשֵּׁר
וּמְסַגֵּל לְתִשׁוּבָה. וְעַל זֶה אָמַר כִּי תִצֵּא לְמִלְחָמָה עַל אֵיבִיד וְשֵׁם רִמַּז
אֲלוּל וְה"א עֲלָאָה הַמְשַׁמֶּשֶׁת בּוֹ דִּימִינָה פְּשׁוּטָה בְּחֲדָשׁ הַזֶּה לְקַבֵּל
הַשְּׂבִים. כְּשֶׁתְּלַחֵם עִם הַסְטֵרָא אַחֲרָא בְּזֶה הַחֲדָשׁ. אֲתָה מְבַטֵּחַ שִׁיתְּנוּ
ה' אֱלֹקֶיךָ בְּיָדְךָ. וְשִׁבִיתָ שָׁבוּ. וְשִׁבִיתָ תַּחֲזִיר הַשְּׂבִי שֶׁשָּׁבָה מִמֶּךָ. וְעוֹד
שָׁבוּ דְהִינּוּ אֵף מֵה שֶׁשָּׁבָה כְּבָר מְזוּלְתָךְ וְנִקְרָאִים שְׁלוֹ. אֲתָה עֲכָשׁוּ
כֵּלְךָ תִשׁוּבְתָךְ תּוֹצִיאֻךָ מִיָּדוֹ. וְזֶהוּ כּוֹנֵת הַכְּתוּב נְמִי שֶׁל יְהִי לָךְ לְבַדָּךְ
שֶׁנִּרְמַז בּוֹ אֲלוּל. כְּלוֹמֵר שֶׁבְּחֲדָשׁ אֲלוּל כְּשֶׁתַּעֲשֶׂה בּוֹ תִשׁוּבָה. כָּל
הַנִּיצוּצוֹת שֶׁלָּךְ שֶׁשָּׁלְטָה עֲלֵיהֶם הַסְטֵרָא אַחֲרָא עֲכָשׁוּ יְהִי לָךְ לְבַדָּךְ.
וְאִין לְזָרִים אֲתָךְ. לֹא נִשְׂאָר לָהֶם בְּהֵם שׁוּם חֶלֶק כֻּלָּל.
וְנִרְאֶה לְעֵינֵינוּ דְּעֵתֵי לְסַמֵּךְ לְכָאן מִזְמוֹר יֵשׁ בְּסִתֵּר עֲלֵינוּ:

יֵשׁ בְּסִתֵּר עֲלֵינוּ בְּצַל שְׂדֵי יִתְלוֹן: בָּא לְרִמּוֹז כָּאן עַל הַעוֹשֶׂה
תְּשׁוּבָה בְּחֲדָשׁ אֲלוּל דְּהִיא מַעְלָה בְּיוֹתֵר וּמִתְקַבְּלַת בְּמַהְרָה בְּלֵי שׁוּם
עַוְבַת מְשׁוּם דְּאָמַר יְמִינָה פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים בְּחֲדָשׁ הַזֶּה. וְעוֹד
הַחֲדָשׁ הַזֶּה הוּא כְּנֶגֶד הַיְסוּד וְהַיְסוּד נִקְרָא שְׂדֵי, וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל
לְמָה נִקְרָא שְׂמׁוֹ שְׂדֵי מְשׁוּם שְׂאָמֵר לְעוֹלְמוֹ דִּי. וְאָפְשֵׁר לְרִמּוֹז בְּמָה
שְׂאָמְרוּ שְׂאָמֵר לְעוֹלְמוֹ דִּי שֶׁם נְרַמְזָה הַתְּשׁוּבָה דְּאוֹתִיּוֹת דִּי הֵם יָד
וְהִיא הִיָּד הַפְּשׁוּטָה לְקַבֵּל הַשְּׂבִים. דְּרָאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דְּאִין
הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם בְּלֵי תְשׁוּבָה וְבָרָא אוֹתָהּ קָדָם שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם וּבְזֶה
יֵשׁ קִיּוּם לְעוֹלָם. וְזֶהוּ שְׂאָמְרוּ שְׂאָמֵר לְעוֹלְמוֹ דִּי שֶׁהִיא הִיָּד הַפְּשׁוּטָה
לְקַבֵּל שְׂבִים וְהֵנָּה שְׂדֵי הַמְלוּי שְׁלוֹ גִימְטְרִיא ת"ק שֶׁהוּא הָעוֹלָם שִׁישׁ
בּוֹ מִהֶלֶךְ ת"ק שְׁנָה, וְכֵן מַלְת הַתְּשׁוּבָה. הַמְלוּי שְׁלָה כְּזֶה ה"א ת"ו
שִׁי"ן וְא"ו בִּי"ת ה"ה. הַמְלוּי עִם הַכּוֹלָל גִּימְטְרִיא ת"ק כְּמוֹ שְׂדֵי
לְהוֹרוֹת דְּשֵׁם שְׂדֵי שְׂנַאֲמֵר בּוֹ שְׂאָמֵר לְעוֹלְמוֹ דִּי. הוּא עַל הַתְּשׁוּבָה
שֶׁהִיא קִיּוּם הָעוֹלָם. וְזֶהוּ שְׂאָמֵר כָּאן יֵשׁ בְּסִתֵּר עֲלֵינוּ. הוּא עַל
חֲדָשׁ אֲלוּל שֶׁמְתַגַּלּוֹת בּוֹ אָמַר וְיָמִינָה פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים עֲלֵינוּ
גִימְטְרִיא נְעִם שֶׁהִיא אָמַר וְעוֹד עֲלֵינוּ גִימְטְרִיא רְבוּעַ ס"ג שֶׁהוּא
בְּאָמַר. וּבְמַלְת עֲלֵינוּ נְרַמַּז גַּם כֵּן אֲלוּל דְּעֲלֵינוּ עִם הַכּוֹלָל גִּימְטְרִיא
עַל אֲלוּל. בְּצַל שְׂדֵי יִתְלוֹן. שְׂדֵי הוּא יְסוּד וְחֲדָשׁ זֶה שֶׁל אֲלוּל הוּא
בִּיּסוּד. וּמְשׁוּם הַכִּי סִיּוּעַ גְּדוּל מִכָּל צַד יֵשׁ לְתִשׁוּבָה בְּחֲדָשׁ הַזֶּה. וְצַל
שְׂדֵי רוֹצֵה לּוֹמֵר הַמְלוּי שְׁלוֹ שֶׁהוּא כְּמוֹ צָלוֹ. וְהַמְלוּי שֶׁל שְׂדֵי הוּא
ת"ק וְכֵן נְמִי הַמְלוּי שֶׁל תְּשׁוּבָה הוּא ת"ק וְהוּא הָעוֹלָם שֶׁהוּא ת"ק
שְׁנָה לְהוֹרוֹת דְּקִיּוּם הָעוֹלָם הִיא הַתְּשׁוּבָה וּבְחֲדָשׁ הַזֶּה מַעְלָה
וּמִקְבָּלַת וּמִרְצָה יוֹתֵר מִכָּל חֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה."

(שְׁעָרֵי אֲרוֹכָה" אֹת יוֹד לְרַבִּי יַעֲקֹב אֲבִימְצִירָא זִיע"א עִין שֶׁם ט"ו)

סְגוּלָה

סְגוּלָה לְעַשׂ סְגוּלָה: נִשְׁעוּתָה לְעַשׂ נִשְׁעָה

סְגוּלָה לְהַצְלָחָה

אַמִּירַת מִזְמוֹר "שִׁיר לְמַעֲלוֹת אִשָּׁא עֵינֵי אֵל הַהָרִים"
(תְּהִלִּים קכ"א) וְגו' מְסַגֵּל לְהַצְלָחָה, וְהוֹבֵא בְּפוֹר (סִימָן רצ"ט)
מְשֵׁם רַב עֲמֵרֵם גְּאוּן, לְאוֹמְרָה כְּמוֹצֵאֵי שַׁבַּת קוֹדֶשׁ
(יחד עִם עוֹד פְּסוּקִים עַד שֵׁם). וְרַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים זִיע"א פְּתַב
בְּשׁו"ת "רַב פְּעָלִים" לְאוֹמְרָה לְאַחַר בְּרַבְת הַלְכָנָה
וּמְסַגֵּל לְהַצְלָחָה כְּמוֹשֵׁף כָּל הַחֲדָשׁ כָּלוֹ. וְכֵן מוֹבָא
מִפְּרִין הַחֲדִיד"א זִיע"א שְׂמוֹמֹר זֶה מְסַגֵּל לְשִׁמְרָה
מִכָּל דְּבַר רַע וּמְרוּחַ לִילָה, וְרָאוּי לְאוֹמְרָה כָּל יוֹם
בְּתַפְּלַת עֲרִבִית לְפָנֵי "עֲלֵינוּ לְשַׁבַּח".

נִפְלְאוֹת הַבוֹרָא ית"ש

מֵה רַבּוֹ מַעֲשֵׂה הַיְ בְּכִלִּים בְּחִמְרָה עֲשִׂית

מֵתִי הַקְּלָפָה בְּאֶה לְשִׁמוּשׁ גַּם בְּעַת הַאֲכִילָה?

לְחַלֵּק מִן הַפְּרוֹת עֲשֶׂה הַבוֹרָא ית"ש קְלִיפָה קְשָׁה, מַהִיּוֹתָה בְּאֶה לְשִׁמוּשׁ גַּם לְאַחַר
פְּתִיחוֹת הַפְּרִי. לְדַגְמָה דְּלַעַת, בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אֵינָה נֹאכְלַת בְּבֵת אַחַת, וְהָאָדָם נוֹטֵל מִמֶּנָּה
חֲתִיכוֹת קִטְנוֹת, לְפִי הַמְצַטְרֵךְ לוֹ, וּבִגְנָתִים הַפְּרִי נִשְׁמַר בְּקַלְפּוֹתוֹ.
מֵאֲכִלִים הַמְכִילִים נוֹזְלִים בְּכַמּוֹת גְּבוּהָה, כַּאֲבִטִּיחַ, מְלוֹן וְכַדוּמָה, נֶאֱכָלִים בְּפִרוֹסוֹת.
בְּאֵלוֹ הַקְּלָפָה גַּם תְּשַׁמֵּשׁ לְאַחִיזָה מְבִלֵי שֶׁהָאֲצַבְעוֹת יִגְעוּ בְּפִרְי: לְאַחַר חֲצִית הַפְּרִי,
חַתוּכָה וְחִלּוּקָתָה לְגְדֵל הַרְצוּי, עֲשׂוּיָה הַקְּלָפָה לְשִׁמּוֹשׁ כְּצַלְחַת בְּעַת הַהֲנָאָה מִהַפְּרִי.
הַשְּׁמוּשׁ בְּקַלְפָה הַקְּשָׁה נַחוּצָה בְּיוֹתֵר לְפְרוֹת מִיָּמִיּוֹם הַגְּדֵלִים בְּמִדְּבָר, שֶׁמְבוֹרַח
הַמְצִיאוֹת וְתַנְאֵי הַשִּׁטַּח נֶאֱלָצִים הַבְּרִיּוֹת לְהִנִּיחַ אֶת הַפְּרִי הַפְּרוֹס, הַגְּדוֹל וְהַפְּבֵד, עַל
הָאָרֶץ וְאוֹדוֹת לְקַלְפָה הַקְּשָׁה הַצְּמוּדָה לָהּ, נִשְׁמַר הַפְּרִי עֲצָמוֹ מִלְּכַלּוֹךְ וְהַפְּסָד.